

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego P.M.
po rozpoznaniu
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 2 grudnia 2025 r.
wniosku obrońcy skazanego
o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w
Tarnobrzegu
z dnia 20 marca 2025 r., sygn. akt II Ka 394/24,
zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Stalowej Woli
z dnia 16 lipca 2024 r., sygn. akt II K 414/23,

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek złożony przez obrońcę skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić trzeba, że instytucja określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy i choć w samej treści przepisu nie wskazano przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku, to jednak trafnie w orzecznictwie przyjmuje się, iż Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji

wyłącznie w sytuacji wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji oraz ustalenia, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (por. np. postanowienia SN: z dnia z dnia 22 listopada 2021 r., I KK 156/21; z dnia 19 października 2021 r., III KK 375/21). Dlatego też przy rozpoznaniu wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia w pierwszej kolejności należy dokonać wstępnej oceny stopnia prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji przez pryzmat podniesionych w niej zarzutów.

W realiach tej sprawy nie sposób obecnie stwierdzić, że zachodzą podstawy do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy, po zapoznaniu się z zarzutami podniesionymi w kasacji, w tym także tym kwalifikowanym przez obrońcę jako uchybienie, o którym mowa 439 § 1 pkt 2 k.p.k., stwierdzić wypada, że zgodnie z treścią uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I - 4110-1/20 oraz uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. I KZP 2/22, możliwość skutecznego zakwestionowania należytej obsady sądu - w przypadku sądu powszechnego - uwarunkowana jest wykazaniem, że w konkretnej sprawie wadliwość procesu powołania sędziego prowadziła do pozbawienia sędziego przymiotu niezawisłości i bezstronności w ujęciu obiektywnym, a w konsekwencji sądu orzekającego - do utraty przymiotu sądu jako sądu niezależnego i bezstronnego. Brak jest zatem podstawy do przyjęcia w sposób generalny, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależyście obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (choć oczywiście powołania te są wadliwe konstytucyjnie, z uwagi na brak wniosku konstytucyjnego organu; [obecna tzw. KRS nie jest organem wskazanym w art. 186 Konstytucji RP, a zatem także z art. 179 Konstytucji]). Oznacza to, że udowodnienie zaistnienia nienależytej obsady sądu wymaga wykazania *in concreto*, że sędzia powołany w takich okolicznościach nie gwarantuje minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. W tej sprawie twierdzenie skarżącego ma charakter dość ogólnikowy, albowiem nie zostało bowiem poparte konkretnymi

okolicznościami, które dowodziłyby braku bezstronności i niezależności sędziów orzekających w postępowaniu odwoławczym. Nie przesądzając oczywiście tego zarzutu stwierdzić trzeba, że kwestia ta musi być rozważona w trakcie rozprawy kasacyjnej.

Powyższe prowadzi do konkluzji, że możliwość uwzględnienia wniesionej kasacji nie jest na chwilę obecną na tyle wysoka, by stanowiła wystarczającą podstawę do skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

[WB]

[a.ł]